

Судний день  
(Орнамент)

Світлій пам'яті Мері Тріор

Сон мій – задушлива, тьмяна утома від шуму епохи.  
В шумі паркому лежи, слухай зростання грози.  
Все розчиняються сни високі й безмежні, як вечір, —  
Вечір епохи, де кров плеще в мідяні щити.  
Сонце мідяного бою огнем невблаганим розквітло,  
Спалить земнії сади гнівна планета сердець.  
Що ж, розімкнулися ніжні руки дівочі, мов крила.  
З чорної важко землі мертвому й сонному встать.  
Знаю, лебідонці білій в чорному полі ячати,  
В полі нічному їй чорного лебедя ждять.  
Віється в мене з долоні попелом пам'ять прожита;  
Пір'ям спижевим війни люба отчизна шумить.  
Гей, корогвами полощуть вісники Суду Страшного,  
Віщий не стерпіти сон в течії темних годин.  
Він, як блискучий жених опівночі, двері розчинить.  
В безвісті темній часу Бог неминучий іде.  
Важко проснутися, встати в безсвітнім просторі будови, —  
Все ще здається мов сни в тілі важким і в руках.  
Будять отчизну мою дерев'яну півнячі зойки;  
Трої заплаканий вид в дереві ріднім живе.  
О, синьоока тривого моя негасима, – о, Боже, —  
Мертве дівоче лице з чорної хвилі коси.  
Боже, я камінь помсти випустив з рук, щоби пісню  
Склала блаженна гортань. Душно, ах, душно мені...  
В рамі порожній віконній білим майнуло убранням, —  
Душно, ах, душно мені!.. Знаю й прожив я усе.  
Знаю, ті кроки і руки, ніжність її невблаганну...  
Боже, чи це вже кінець, – подих холодний землі?  
Боже, чи це вже до Суду Страшного за мертвою йтиму?

Рипнули двері мої в сірі холодні сади.  
Тіни рожеві простерли дерева у сутінь широку.  
Тихо під ноги злетів тінню серпанок вітрів.  
Тліли хмарини хоралами в чорних вербових мережах.  
Тисячолітня верба в сяйві Господніх озер.  
Вийшли ми з мертвого дому в просторінь ранку огненну, —  
Має ландшафти свої кожда година доби.  
Мудро театра земного коло кружляє до сонця.  
И навіть спадання листів Божій підвладне руці.  
Бачив я стан твій дівочий в сяйві прозорої ткани, —  
йшла ти у зелень і шум: в літа зелений хаос —  
І розбігалось назустріч затоки нестерпнее плесо.  
Там, де вставала зоря в свистах нічних соловів,  
Там їй на зустріч широко простір розімкнувся рожевий,  
В сонмі блискучім зорі зблідло убрання її.  
Й тихо над лісом над обрієм шумним отчизни  
Бога караючий зір в небі розтятім повис.  
Й зразу стемніло. Вихором порох піднявся і голос  
З нього роздільно мені слово промовив своє:  
"Будеш блукати над міддю червоною вод споконвіку",  
Чорні горби берегів важко гукнули: "Ходи!"  
Б'ється моя гортань у негасимій тривозі.